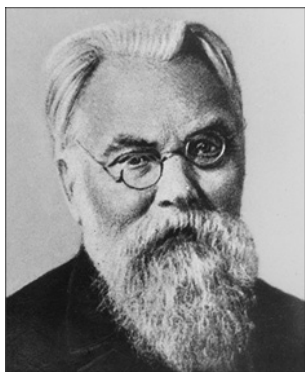

В. В. Примаченко

Орлов Єгор Іванович

ОРЛОВ Єгор Іванович (02(14). 02. 1865, с. Покров Княгинин. пов. Нижегород. губ., нині Нижегород. обл., РФ – 14. 10. 1944, Москва) – матеріалознавець, хімік-технолог. Заслужений професор УРСР (1925), академік АН УРСР (1929). Заслужений діяч науки і техніки РРФСР (1940). Державні нагороди СРСР. Закін. Моск. університет (1894). У 1913 у Харкові видав кн. «Исследования в области кинетики химических реакций и катализа», на основі якої 1914 йому було присвоєно ступ. д-ра технології. 1894–1911 працював у Костром. хім.-тех. училищі (нині Моск. обл.); 1911–27 – у Харків. технол. інституті: проф., завідувач кафедри технології мінерал. речовин, зав. лаб. мінерал. речовин і металургії, водночас 1917–27 – декан хім. ф-ту, 1919–21 – проректор; 1927–32 – директор-засн. Укр. НДІ силікат. промисловості (Харків); 1932–34 – завідувач кафедри технології кераміки, декан силікат. факультету Моск. інституту силікатів і буд. матеріалів; 1934–41 – завідувач кафедри кераміки і вогнетривів, декан факультету хім. технології силікатів Моск. хім.-технол. інституту, завідувач кафедри буд. матеріалів Моск. інституту інж. комунал. будівництва, кер. групи скла і кераміки Моск. академії комунал. господарства. Наукові дослідження: технологія мінерал. речовин, кінетика хім. реакцій і каталізу. Здійснив другий в історії хімії каталітич. синтез на основі водню й оксиду вуглецю, у результаті чого було отримано етилен (1908), заклав основи виробництва формальдегіду. За проектом О. побудовано перший у Рос. імперії формалін. завод (1909, побл. Москви).

Основні праці

О кристаллических и жидкой формах форманилида и формтолуидов [п- и о-] // Журн. Рус. физ.-хим. об-ва. Часть химическая. 1905. Т. 37; Синтез этилена из окиси углерода и водорода

при посредстве смешанного никелевого и палладиевого контакта // Там само. 1908. Т. 40; Глазури, эмали, керамические краски. К., 1927; Формальдегид, его добывание, свойства и применение. Ленинград, 1935; Исследования в области кинетики химических реакций и катализа. X.; К., 1936; Глазури, эмали, керамические краски и массы. Ч. 1–2. Москва; Ленинград, 1937–38.

Рекомендована література

1. Ерофеев Б. В. О реакции Е. И. Орлова // Успехи химии. 1948. Т. 17, вып. 3;
2. Певзнер Р. Л. Е. И. Орлов и его роль в отечественной науке // Огнеупоры. 1950. № 5;
3. Атрощенко В. И., Некряч М. И. Егор Иванович Орлов – виднейший ученый нашей страны // Тр. Харьков. политех. ин-та. 1956. Т. 8.

Бібліографічний опис:

Орлов Єгор Іванович / В. В. Примаченко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-75815>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).